

Cầm Chướng

Đào Anh Dũng

Trưa hôm ấy, tuyết rơi nên trời bớt lạnh, chỉ ở mức độ đông đá mà thôi. Cơm nước xong vợ chồng già ngồi ghé xa-lông (Salon), bà đọc báo, ông xem Facebook trên chiếc iPad. Bỗng nhiên bà tủm tỉm cười và đưa trang báo cho ông xem. Liếc qua cái tựa ông biết ngay chuyện gì đã làm bà thích thú rồi. Đó là một truyện ngắn ông đã đọc hôm qua. Tác giả kể câu chuyện của vài cặp vợ chồng già xung khắc, ngủ riêng phòng, cãi cọ nhau suốt ngày, vừa lằm cằm vừa ngang chướng nên họ được coi như những đóa... hoa cầm chướng nở trong nhà quanh năm. Ông ngẫm nghĩ, già rồi, không lẽ tình đã héo hắt thì nghĩa cũng phôi pha theo luôn à? Ông đưa tờ báo lại cho bà, cười khi một cái và nói:

- Quý ông bà đó là những đóa bông cầm chướng, còn tui mình là bông gì? Tui già rồi nên, thiệt tình mà nói, tui có lằm cằm chứ không có chướng à nhen!

Bà nguyệt ông một cái thiệt dài và nói:

- Vậy à!? Mới hồi sáng này nè, tui thèm, muốn làm mắm chưng hai đũa ăn mà hũ mắm thì đã cạn. Nhờ mình đi mua giùm mà mình nói mấy chục năm đi cày bị sai bảo làm việc này, chuyện nợ; bây giờ đã nghỉ hưu, mình muốn làm gì thì làm, không thích bị ai sai nữa! Mình nói mình không bướng, không chướng chứ là gì?

Ông không chịu thua, trả lời, giọng trách móc:

- Còn mình thì, lấy nhau mấy chục năm trời mà không hiểu chồng mình chút nào hết. Tui làm bài thơ để hai ngày nữa lễ Valentine tặng mình. Hồn thơ đang lai láng bỗng dưng bị sai đi mua mắm thì còn gì là thơ với phú. Làm sao mà tui không gắt gông cho được. Có một chút đó mà mình nhớ tới bây giờ!

Nghe ông nói vậy, bà cảm thấy áy náy trong lòng nhưng làm bộ không tin, trở mắt nhìn ông và hỏi:

- Thiệt không!? Cho tui đọc trước đi!

Ông không nói không rằng, quẹt tay trên màn ảnh tìm bài thơ rồi đưa chiếc iPad cho bà đọc:

*Ánh mắt mờ lung nhưng anh chỉ thấy
Nụ hôn em, cơn gió phớt hồ thu
Tình rục rở, sắc màu cây thay lá
Anh ngất ngây say điệu nhạc em ru.*

Bài thơ chỉ có bốn câu nhưng ông có lòng vào tám hình do một người bạn chụp kỷ niệm vào mùa Thu năm xưa. Bài thơ ông viết tặng bà và hình ảnh ông bà đứng bên nhau trên bờ hồ, lá vàng phản chiếu trên mặt nước trông thật hữu tình làm bà cảm động. Bà định nói vài lời khen bài thơ nhưng chợt nghĩ, vợ chồng ca ngợi nhau thì có khác gì mèo khen mèo dài đuôi, nên bà ngồi xích lại gần ông rồi nói, giọng nũng nịu, đờm chút tiếu lâm để trêu ghẹo ông:

- Đọc truyện thấy vui vui nên muốn chọc tức đức lang quân của tui vậy mà. Ha ha! Vậy là tui thành công mỹ mãn rồi!

Ông ôm vai, kéo bà vào lòng, mỉm cười đáp:

- Ừa, thì cứ cho tui là bông cầm chướng đi! Còn mình, mình là bông gì hả? Bông móng cạp? Ồ, không phải vậy đâu, 'em hiền như ma sœur' mà! Hay mình là bông hướng dương? Đúng rồi, lúc nào âm của mình mà không hướng đến dương của tui! Vì vậy mà đời tui là bể khổ, là...

Ông chưa nói dứt câu bà đã xô ông ra, nghiêng răng nói: "*Quý nè! Quý nè!*" mà mỗi chữ là một cái nhéo vào bắp vế của ông, nghe đau điếng mà sao ông cảm thấy hạnh phúc vô ngần... Bỗng dưng ông nhón chân, đứng lên làm bà thắc mắc:

- Mình đi đâu vậy?
- Thì đi thay đồ, lái xe đi chợ mua hũ mắm cho vợ!

Bà vói tay, kéo ông ngồi xuống:

- Thôi, hôm nay trời tuyết, đường trơn trượt, để mai hai đũa đi mua rồi em làm mắm chưng mình ăn Valentine...
- Trời đất! Valentine ai mà ăn mắm chưng!?

Bà tựa đầu vào vai ông, âu yếm nói:

- Mắm chưng mặn mà, đậm đà. Ngày Tình Yêu mình ăn cơm với mắm chưng mới đúng điệu tình già chứ cưng!

Đào Anh Dũng